

Убедих се, че Драгица наистина има необикновена способност – можеше да въздейства на хората така, че те да ѝ се подчиняват безпрекословно. След като отвързахме Ерис Ликт и другите, те станаха и се запътиха към помещението.

- Имаш ли ограничители за крайници? - попитах аз Адон, когато бяхме влезли след четиримата в помещението за арест.

- Не – поклати глава тя. - Но мога да поръчам.

Тя докосна няколко пъти таблета си и пред нас се изсипа купчина белезници за ръце и крака. Адон взе един чифт ограничители, но Драгица ѝ направи знак да ги остави.

Тогава Ерис Ликт и хората му взеха ограничители и си ги поставиха на краката, след това си поставиха ограничители и на ръцете, всеки от тях отиде на съответното място, закачи ограничителите за крака към халките в долната част на стената, а след това всички вдигнаха ръце и ограничителите щракнаха и се закачиха и към горните халки.

- Как го направи? - извика Адон.

- Не ме питай – махна с ръка Драгица.

- Трябва да ги нахраним – каза Адон. - Втори ден не са яли.

Тя извади от хранителните бисквити и даде на всеки по две, като ги изчакваше да сдъвчат хапките. Те не се съпротивляваха. После Адон намери чаши в един шкаф в съседното помещение и след като ги измихме добре, им дадохме да пият вода.

След това заключихме помещението, макар че нямаше нужда от това. Арестантите нямаше как да се

откачат от халките, за да стигнат до вратата и да избягат.

- Можем да тръгваме – Адон се обърна към Физор Апс.

- Съгласна съм – кимна Физор Апс.

Двете се запътиха към совалката, но Адон се сети нещо и се върна при мен.

- Мога да ви изпратя някъде, където да прекарате времето, докато се върнем – предложи тя. - Тук не е много приятно за престой.

- Ще се обадя на Леа, за да видя къде е – отвърнах аз.

Адон кимна и аз извадих смартфона си набрах Леа.

- Пристигна ли? - извика тя.

- Да – потвърдих аз. - Ти къде си?

- И днес съм на острова при Елма – отговори Леа.

- Добре – казах аз. - Приемате ли гости?

- Кой? - поинтересува се Леа.

- Миро, моят колега от Загреб, сещаш се, нали? -

започнах да изреждам аз.

- Да, да – потвърди Леа.

- Още и Драгица – продължих аз, - и тя ни е колежка. А също и полковник Донев.

- Елма каза, че ще ѝ е приятно да ѝ дойдат гости – каза Леа.

- Окей! - извиках аз. - Идваме!

Адон беше разбрала къде да ни изпрати и влезе в совалката, за да използва телепорта. Докосна няколко пъти таблета на нейното пилотско място и след като се озърнах, се оказах заедно с Миро, Драгица и полковника в градината на Елма.

- Добре дошли! - посрещна ни Елма. - Радвам се да ви посрещна!

- Вилма! - извика полковникът. - Ти ли си това?
Всички се смаяхме. Полковникът познаваше Елма!
- Владо! - плесна с ръце Елма. - Толкова години!
- Всички те мислихме за изчезнала! - полковникът
разпери ръце и прегърна Елма.

- Кажи си по-точно! - почти шепнешком каза Елма.
- Умряла!

- Толкова се радвам, че не си! - полковникът
продължи да притиска Елма.

В този момент от къщата излязоха Леа, Хронна,
Тона и децата. Те се спряха изненадани и ни погледнаха с
учудване в погледите.

- Деца! - извика Елма, - Елате! Това е брат ми
Владо!

Никой не се помръдна от мястото си.

- Елате де! - извика Елма.

Първи дотичаха малката Елма и Тонео.

- Това са внуците ми! - представи ги Елма, а
полковникът клекна и ги прегърна.

- Направо като в сън! - говореше той сякаш на себе
си. - Направо като в сън!

След това и Хронна се доближи до вуйчо си.

- Това е Хронна – представи я Елма, - дъщеря ми.

Полковникът пусна децата и прегърна Хронна.

- Невероятно! - не спираше да повтаря той. -

Невероятно!

Когато най-накрая полковникът се отдели от
Хронна, Елма представи и Тона. Той стисна ръката на
полковника и каза няколко думи на дохрон, които Тонео ми
преведе като поздрав за добре дошли, които всъщност
означавали горе-долу: „срещата на добри приятели е най-
хубавото нещо на света“!

След това полковникът се запозна и с Леа. Миро и Драгица също се запознаха с Леа, с Елма и със семейството на Тона.

Елма и полковникът имаха да си кажат много неща, затова решихме да не им пречим. Елма предложи всички да се разходим из острова и да отидем до парка, в който децата можеха да си играят. През това време Елма и полковникът щяха да си говорят до насита.

Тръгнахме към парка. Докато вървахме, разказах на Тона какво се беше случило, след като те с Донехра се върнаха в Хронда. Описвах всичко с прости изречения, за да не се затруднява малкият Тонео при превода. Но двете деца не само бяха двуезични, а имаха и дарба на преводачи, защото превеждаха с лекота в двете посоки.

Тона изслуша внимателно разказа ми, преведен му от Тонео и попита:

- Значи, ще съдят капитана на онзи кораб затова, че е отвлякъл госпожа Хронхра?

- Да – потвърдих аз. - Но това ще послужи като доказателство пред съда на Алтре Мунс, за да отмени повдигнатите обвинения срещу Миро, Драгица и още няколко души.

- За какво са тези обвинения? - поинтересува се Тона.

- За паркиране на совалка на централния площад на Ноумист – отговори Миро. - Те всъщност са основно срещу Винко Станс. Той нареди на Инко Нитс да кацне там. Аз лично нямам нищо против да си обвиняват Винко Станс. Но покрай него ни натопиха и нас с Драгица. Физор Апс и Блавор също нямат нищо общо с тази история. А да не говорим за Иво Жупан, който е високообразован човек, библиотекар в Ноумист. Съсипват му живота.

- Само за паркиране на совалката на площада ли са обвиненията? - учуди се Тона.

- Не – поклати глава Миро. - Ако беше само за това, наказанието е конфискуване на летателния апарат. Но полицаят се заяде с Винко Станс и Драгица се намеси и го убеди да ни пусне, защото имахме намерение да свършим работата в Ноумист и бързо да се прибираме в Загреб. Обаче полицията получила рапорта на този полицай и ни обявява за издирване.

- Но излиза, че и двете дела ще защитават хора от едно семейство – каза Тона.

- Да – кимна Миро, - но и ние сме заинтересувани.

- Тук делото няма да защитава госпожа Хронхра – казах аз, - а ще бъде срещу онези, които я отвлякоха. Освен това, тези хора заплашиха Варна. Те бяха намислили да предизвикат инцидент с един военен самолет, който уж ги напада. Имаха намерение първо да ударят сградата на общината. Това щеше да доведе до много жертви сред населението. И не се знае как щяха да реагират военните.

- Това са много сериозни обвинения – каза Тона. - Ако бъдат доказани, няма да им се размине доживотен затвор при тежък режим.

- Доколкото разбрах – отвърнах аз, - тъй като са от друго измерение и друга планета, няма да излежават присъдата в Хронда.

- Може би – поколеба се Тона, - не съм сигурен.

- Но проблем сигурно ще бъде да се приеме на Алтре Мунс присъдата им от Хронда – предположих аз.

- И аз така смятам – съгласи се Миро. - Физор Апс е оптимистка, но аз лично бих се замислил, дали да отида на Алтре Мунс.

- Ако ви издирват там – каза Тона, - по-добре е да

не ходите.

- Ние с Драгица може и да не отидем – предположи Миро, - но Физор Апс сигурно ще отиде, защото ще управлява совалката.

- Че със совалка ли ще се ходи до Алтре Мунс? - попитах аз.

- През вратата на рая ще се мине със совалка, защото не виждам как тези четиримата ще ги накараме да минават един по един – отвърна Миро.

- Ако трябва още един пилот, аз мога да отида – предложи Тона.

- Сериозно? - зарадва се Миро. - Това е голям жест!

- Надявам се да не задържат мен – засмя се Тона.

- Защо? - попита Миро. - От какво се опасяваш?

- Не, не – махна с ръка Тона. - Шегувам се, но Донехра умее по-добре от мен да се шегува.

- Донехра? - не разбра Миро.

- Брат му – обясних аз. - И той е пилот. Двамата караха совалката до Луната.

- Ясно – кимна Миро.

Докато ние разговаряхме, Леа, Драгица и Хронна вървяха на няколко метра пред нас и оживено разговаряха с помощта на малката Елма. Хронна, както след това ми каза Леа, надълго и нашироко обяснявала как вървял бизнесът им с Тона, какви планове започнали да правят за бъдещето, как надеждите им станали по-големи, след като госпожа Хронхра вече изгубила влиянието си. Драгица обаче сериозно се съмнявала, че майката на Винко Станс може да изгуби влиянието си. Тя изредила всички фактори, които поддържат госпожа Хронхра: влиянието на мъжа ѝ като важна фигура в администрацията на Мундо Майс, влиянието на Блавор като крупен търговец, притежаваш

огромен капитал, и не на последно място, влиянието, което има и ще има Репта Бун като главен велможа на асоциация от множество планети. Хронна се съгласила с нея, но споделила, че все пак таи големи надежди госпожа Хронхра да престане да им пречи на бизнеса.

След малко стигнахме до парка на острова. Там имаше много на брой огромни дървета, каквито не беше обичайно да се виждат сред град като Хронда. Явно, островите наистина изпълняваха важна функция в екосистемата на града.

В парка нямаше алеи, а добре поддържана трева. По полянките играеха деца, на някои места в игрите им участваха и възрастни. Имаше и беседки с маси, където семейства правеха пикник. На няколко места имаше и специални площадки за непознати за мен групови игри.

На няколко места видях и малки езерца, в които плуваха водни птици. Не всички птици ми се сториха познати. Имаше някои с доста странен вид. Сигурно в това измерение нещата доста се различаваха от нашето. Дори и биологичните видове се бяха развивали по по-различни пътища. Споменатите гигантски дървета също не приличаха на подобни от Земята от нашето измерение. Споделих мисълта си с Миро и той каза:

- На Алтре Мунс, докато вървахме към историческата врата на рая, видяхме подобни дървета. Направиха ми впечатление с особените си листа, ако мога така да ги нарека, защото това са, според мен, гигантски папрати.

- Все пак, мисля, че са дървета – не се съгласих аз. - Вярно, че листата им са като папрат, но стволите им са разклонени като при останалите дървета.

Тонео беше превел на баща си нашия разговор.

Тона се спря, замисли се, и каза:

- Такива дървета няма на други места. Само в парковете на Хронда, и то най-вече в островните паркове, са засадили такива дървета. Чух, че госпожа Хронхра ги била донесла отнякъде.

- Да – кимна Миро. - От Алтре Мунс или от Мундо Майс.